

i Regeringens Princip, at den paa Grund af sit sociale Program: saa billige Fødemidler og billige Fornødenheder som muligt, ikke vil forhøje Statsbanernes Takster, selv om jeg ganske vist finder det rigtigst, at en Virksomhed som Statsbanerne skal kunne bære sig. Men anderledes bliver jo dog Forholdet, naar vi nu kan fastslaa, at den enorme Trafik, vi har for Øjeblikket, særlig i den sidste Tid, skyldes Transitering af udenlandske Varer for vore Naboer, for hvilke vi til stor Glæde for dem, men til Skade for os, kører til de gamle Takster, til Priser, som Statsbanerne i Virkeligheden, naar de gjorde deres Regnskab op, ikke kan befordre Varer til. Ikke blot belemres vore Statsbaner med Transitering af Varer Syd paa og Nord paa, men den indenlandske Trafik opholdes, saa at der i Virkeligheden skabes Vanskeligheder for Opfyldelsen af de berettigede Krav. Erhvervslivet herhjemme kan stille til Statsbanerne. Naar der er Tale om Mangel paa Vogne, i det hele paa Materiel, staar det i Virkeligheden i Forbindelse med dette Forhold. Hvis man overhovedet vilde foretage en Opgørelse for Øjeblikket over Statens Drift af Statsbanerne og den Udnyttelse af denne store Vognmandsforretning, som Generaldirektør Amt sagde, vilde det vise sig, at det er en stor Urimelighed, at den beforder de Varer uden at gøre sig betalt derfor paa en skikkelig Maade. Det gælder ikke Øjeblikket alene, Statsbanernes Materiel er for Tiden udsat for en saadan Slitage, at der senere kommer en Dag, hvor man staar overfor en nogenlunde begrænset Trafik, men hvor der maa stilles Krav til Reparationer og foranlediges Udgifter, som man i Øjeblikket neppe gør sig Begreb om. Det betyder alt sammen Penge ud af Lommen, medens man her, som man har gjort andre Steder, kunde have forhøjet Taksterne. Og nu vil man maaske svare mig: Ja, men vi kan ikke forhøje Taksterne overfor Udlandet. Det er ikke rigtig. Man kan med et Varsel af 2 Maaneder meddele Udlandet, at vore Takster er forhøjede, naar kun samtidig de danske Takster forhøjes. Der er altsaa i Virkeligheden et Sted, hvor der kan tages ikke faa Penge, og naar Pengene gaar i Statskassen, hvad vi jo mener, de andre Penge skal, vil de store Indtægter her komme til Hjælp, og der er ikke Tale om, at man saa ikke havde de 1½ Mill. Kroner til Funktionærerne. Intet er rimeligere end, at de Etater, der forvolder store Udgifter — for stadig at blive ved dette —

til Lønningsforhøjelser til Personalet, selv betaler disse. Saaledes bærer man sig ad andre Steder. Man siger jo ikke til Per eller Povl: Vi driver den Forretning, nu er det dyrere, saa skal I selv betale det. Det er en Del af Regeringens sociale Program, der er Skyld i, at man ikke gaar den Vej, jeg synes er den rigtige. Det samme gælder i Virkeligheden andre Statsvirksomheder, men jeg skal ikke trætte det høje Ting ved at komme videre ind derpaa. Man burde i Virkeligheden hente Forhøjelsen af Statens Indtægter herfra, lade dem flyde rigeligere. Det hele vilde skæppe ganske godt i Kassen.

Skulde jeg nu, for ikke længere at lægge Beslag paa det høje Tings Tid, i ganske faa Ord angive min Gruppes Stilling til Lovforslaget, skal jeg sige, at det er den: Vi er bestemt imod en Bruttoafgift; vi vil ikke give Indenrigsministeren ukontrolleret Raadighed over noget Beløb; vi erkender den nuværende Nødtilstand og vil bidrage vort til at afhjælpe den, hvor den saa findes, og vi er villige til at være med til at skaffe Bidrag til Nødens Afhjælpning fra de Virksomheder, der særlig profiterer ved Krigen.

Jørgen Hald: Da det 4de Medlem for 6te Kreds (Vejstrup), der skulde have taget sig af denne Sag for vort Parti, er fraværende, skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, hvori vi har modtaget det fra det andet høje Ting. Jeg skønner ikke rettere, end at det er baade rimeligt og billigt at fordre et Bidrag af disse meget store Indtægter, saa meget mere som de af alle erkendes at flyde af, at andre i vort Samfund, som har forbrugt de dyre Varer, er blevet belastet derved. Naar det er Tilfældet, er det rimeligt, at man fordrer et Bidrag til Udligning deraf. Naar man vedtager det ene efter det andet for at lindre Nøden hist og her, saa er det rimeligt, at de, der har været med til at fremkalde denne Nød, af deres store Indtægter i nogen Grad maa være med til at bidrage til Lindring af Nøden. Hvis de nuværende Tilstande skal vedvare, kan man vel ogsaa være udsat for, at det kunde faa Indflydelse paa vor Eksport og i nogen Maade hemme den, og alle i vort Samfund er interesserede i hellere at opretholde, at forøge den end at formindske den. Jeg skal derfor tilsige mit Partis Støtte til Fremme af det foreliggende Lovforslag.